

27 IX 1895

Herra Tetter Ervast!

Luokkaa anteeksi kuin vielä kerran
pakotan Teitä kuulemaan rauhan
kadottaneen äitini hualia.

Niiti Pitkänen kävi luonani ja tur-
tti kaikki kesäiset matkatapaukset
m. m. Teidän ja naisun odotamat
taman tapauksen. Hän kertoi sentin
kuinka sisikossa rauva alkuer-
hoitti tunteitane ehkäistä peljis-
tamella näkyvine tuon ihanteena
kehittymättömän lapsen varjo puolet
ja kuinka hyvä terhoituksensa meni
hukkua, että sai herille Teioja
^{vuon}
paranattomia sielun tuskia.

Nyt vasta ymmärsin mitä olin tehnyt
lähettämällä tuon muuttivan kirjjeeni.
Tuntui aivan kuin olisin kahdennyt
haavaan joka vielä entisistä st. iskuista
vuotaa verta. — Voi! — antakaa
anteeksi tuolle onnettomalle, itsekkäälle
äidille jos sillä hetkellä ei ajatellut
muuta kuin oman lapsensa raukaa...

Kuin asunalla erotesjanne huomaisi
että lapseni on Tille enemmän kuin siskeni
yölävä — että rakastatte häntä ja eh-
kä hänkin tuo lapsi? —

Tuosta hevännostani en saattanut
ilaita, päin vastain seurasi sitä
oanotoin yö. — Vaikka olitte mielestäni
paras ihminen maailmassa ja että viikko
kuka äiti hyvänsä ylempis väkätikin suo-
riastanne — minä en sitä kuitenkaan
voinut tehdä; siinä kuin synkät pil-
vet näin kaastevoan onneenne Taivaalla
Tiesin: ettei Isäni, sukunne vais-
sallia että aliotus sille omistamaan

Käyköä alkaisen kodin tyttöä.

Sen tähden tuntui kirjseune luettua,
kuin jokainen sananne olis palkeut
jäljen lapseni vasta orastavaa sielu elämään ja ette
nuttien jälkien alle jäi ainiaksi —
lapsellinen tietämättömyys rakkauden
tuattemista tuskiota! Tällaisien ajatusten
vottaamana hyökkäisinv muiltet päällesse
juuri kuin syyttään että ajattelematto-
chkäisille lapsi perän rauhallisen unen.

Nyt peräytän tuon syyttäkseen jona ehkä
on pahittanut mielenne, ja uskan toimintia
lapsuksen joh tuovan korkeimman kaitsele-
muksen johdosta joku tuensi ajan jo ol-
van tälläkin tavoin paikkuttaa lapseni
sielu elämään, ja minulle huomauttaa
velvollisuuksia jita en huomannut kuin
pitin tuon tyttöseni enempi lapsenpu kuin
se enään onkaan.

Nyt tunnen löytäväni rauhani jillseen.
jos olette niin armallinen ja senalle
että ymmärrätte minua. Ymmärrä-

siun aan miestaanne
sätte ^{että} silleinkin kuin tai lupaeni kuol-
jaksi ei ehken koskaan voi kohota harvi-
naisen rikkaan sielunne rinnalle;
on ja mielestänne häipyneet ja toinen
täydellisempi olento sattuun vastaanne
joka paremmin ansaitsee pysyvän
kiintymyksenne. Tyttöistänne kaen
opettaa ajattelemaan, että pisarakin
kallisarvoisesta ystävyydestänne
on meille enemmän kuin ansaitsemme
Täivon hänen mukaantuvan siihen
eikä taivovan enempää.

Martainmat terveiset
Luvunalla kunniaituksella.
A. K.